

Dosarul nr. 2ra-1480/19

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) N. Patrașcu
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) Iu. Cimpoi, A. Danilov, I. Secrieru

ÎNCHEIERE

04 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Nina Vascan
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Cazac Vadim, reprezentat de avocatul Gorea Tatiana,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Cazac Vadim împotriva lui Bușev Igor cu privire la stabilirea hotarelor în natură fără acordul proprietarului,

împotriva deciziei din 26 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Cazac Vadim și s-a menținut hotărârea din 27 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a ț ă :

La 12 aprilie 2017, Cazac Vadim a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Bușev Igor cu privire la stabilirea hotarelor în natură fără acordul proprietarului.

În motivarea acțiunii, reclamantul a menționat că prin hotărârea din 03 decembrie 2013 a Judecătoriei Centru, municipiul Chișinău, Consiliul municipal Chișinău a fost obligat să emită actul administrativ privind transmiterea în proprietatea lui Cazac Vadim a terenului cu suprafața de 254,1 m.p. aferent imobilului comun din str. Valea Dicescu 6, municipiul Chișinău, fără acordul proprietarului.

A invocat reclamantul că la 16 ianuarie 2013 a depus la Judecătoriei Centru, municipiul Chișinău cerere de chemare în judecată împotriva lui Bușev Igor cu privire la determinarea modului de folosire a terenului.

Astfel prin hotărârea din 03 iunie 2013 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a stabilit modul de folosință a terenului și anume: s-a atribuit în folosință lui Cazac Vadim partea 2, lui Bușev Igor – partea 1, în folosință comună partea – 3 din terenul aferent construcțiilor cu suprafața de 0,059 ha, amplasat pe str. Valea Dicescu 6 municipiul Chișinău, conform raportului de expertiză din 15 mai 2012.

Prin decizia Consiliului municipal Chișinău nr. 2/33-11 din 02 aprilie 2015, a fost autentificat lui Cazac Vadim dreptul de proprietate comună, fără plată, la ½ cotă-parte din terenul nr. 1 cu suprafața de 0,0589 ha și deservirea casei de locuit individuală și

construcțiilor din str. Valea Dicescu 6, iar la 11 mai 2015 i-a fost eliberat Titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren.

Reclamantul a relatat că s-a adresat pârâtului cu cereri, prin care a solicitat stabilirea hotarelor în curtea casei de locuit, conform cotelor de folosință, cu stabilirea în natură, însă acesta a refuzat.

A solicitat Cazac Vadim stabilirea hotarului în natură cu marcarea necesară fără acordul proprietarului Bușev Igor, obligarea pârâtului de a nu crea obstacole în construcția gardului conform liniei de hotar stabilite, obligarea lui Bușev Igor de a construi scara în curtea casei lângă hotarul care este pe partea terenului ce îi aparține cu lungimea de 3 metri, obligarea lui Bușev Igor de a demola șura construită de ultimul în mod ilegal și obligarea acestuia de a efectua reparația instalării sanitare, compensarea porțiunii de teren care îi aparține și care este ocupată de fântâni de canalizare, cu suprafața totală de 3 m.p., din contul terenului pârâtului.

Prin hotărârea din 27 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Cazac Vadim.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut caracterul neîntemeiat al pretențiilor, în formula în care a fost indicată de reclamant, în ședința de judecată fiindu-i acordată reclamantului posibilitatea de a le concretiza, însă acesta nu s-a folosit de dreptul său procedural.

Astfel, prima instanță a invocat caracterul incert al pretențiilor formulate la caz, or în lipsa individualizării concrete, eventuala punere în executare silită ar fi incertă.

Prin decizia din 26 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Cazac Vadim și s-a menținut hotărârea din 27 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

La 01 iunie 2019, prin intermediul oficiului poștal, Cazac Vadim, reprezentat de avocatul Gorea Tatiana a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurentul Cazac Vadim, în motivarea recursului a menționat că la examinarea cauzei nu au fost constatate și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei în fond, precum și faptul că au fost aplicate eronat normele de drept material.

A invocat recurentul dezacordul cu concluziile instanțelor de judecată, care au reținut faptul că nu a prezentat probe că Bușev Igor nu este de acord cu stabilirea gardului pe hotar, or aceste constatări contravin materialului probator.

Recurentul a menționat că Bușev Igor nu a invocat motive întemeiate care să justifice refuzul de a-și exprima acordul în formă autentică cu privire la stabilirea hotarelor și prin urmare este nejustificat refuzul lui Bușev Igor la stabilirea hotarelor în natură cu marcarea necesară.

În consecință, recurentul a specificat că instanțele de judecată au emis hotărârile judecătorești pe aceleași temeuri în favoarea unei părți și în defavoarea altei părți, prin ce i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

La 16 iulie 2019, Bușev Igor a depus referință la recursul declarat de Cazac Vadim, prin care a solicitat să fie considerat ca inadmisibil.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 26 martie 2019, însă date

referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 01 iunie 2019, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de

o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de către Cazac Vadim, reprezentat de avocatul Gorea Tatiana, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de către Cazac Vadim, reprezentat de avocatul Gorea Tatiana.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Nina Vascan

Dumitru Mardari